

David Baldacci

Staatsgeheim

A.W. Bruna Uitgevers

1

Met de trein reizen was niet bijzonder gevaarlijk, vooral niet in Europa, waar de treinen over vlakliggende rails zoefden, waardoor een trein je bijna ongemerkt verplaatste. Elke dag vertrokken er treinen van verschillende spoorwegmaatschappijen vanuit Genève naar Milaan. Je kon van vroeg in de ochtend tot laat in de avond vertrekken. De treinen reden met een maximumsnelheid van tweehonderd kilometer per uur, terwijl de passagiers een dutje deden, werkten, programma's streamden of relatief comfortabel zaten te eten of te drinken.

Deze trein was een zilverkleurige Astoro van Trenitalia met een spitse punt en een kantelbak. Geen van de ruim honderd passagiers kwam zelfs maar op het idee dat ze vandaag konden sterven.

Op één na.

Voor Travis Devine was dit een treinreis vol gevaren. Geen gevaren waardoor hij in het ziekenhuis kon belanden, maar waardoor hij ruim anderhalve meter onder de groene zoden zou komen te liggen. De bron van dat gevaar had niets met de trein te maken. Dankzij zijn uitstekend ontwikkelde situationeel bewustzijn was hij tot de conclusie gekomen dat zijn leven acuut in gevaar was.

De trein van Genève naar Milaan reed door een prachtig landschap: hoge met sneeuw bedekte Zwitserse Alpen, weelderig groene dalen, uitstekend verzorgde en heerlijk geu-

rende wijngaarden, twee heldere meren en bijzondere, pittoreske Europese dorpjes. Dat vond Devine in zijn bruinleren stoel in de eerste klas allemaal niet belangrijk. Je zou denken dat hij naar niets in het bijzonder keek, terwijl hij in werkelijkheid alles in zijn coupé zag. En er was veel te zien.

Devine keek op zijn horloge. In sommige treinen duurde deze reis vijf uur en een kwartier, maar hij zat in een sneltrein die de afstand in minder dan vier uur aflegde. De reis zou nog anderhalf uur duren en misschien had hij nog evenveel tijd te leven. Devine had liever in een volle coupé gezeten, maar doordat hij ternauwernood uit Genève had kunnen ontsnappen, had hij geen tijd gehad om zelf een vertrektijd te kiezen.

Het was vroeg in de ochtend en er zaten maar drie andere passagiers in deze eerste klascoupé. De conducteurs waren al langs geweest om de kaartjes te controleren. Hij zat weliswaar in de eerste klas, maar er werd geen eten geserveerd. Tussen de eerste en de tweede klas was wel een restauratiewagon. De trein was begonnen aan de tweede helft van de reis naar het zuiden en de conducteurs waren nu ergens anders bezig.

Alpha, Bravo en Charlie. Zo dacht de voormalige us Army Ranger Travis Devine aan de drie andere passagiers. Twee mannen, één vrouw. Geen passagiers, volgens hem tenminste niet.

Tegenstanders. Slechteriken. De vijand.

De mannen zaten tegenover elkaar, verder naar voren dan Devine, vlak bij de voorkant van de wagon. Ze droegen een dikke jas vanwege de kou aan de andere kant van de dunne ramen van de trein. Een overjas kon veel verhullen. De vrouw zat aan de andere kant van het middenpad, twee rijen voor hen. Ze zag eruit als een studente. Een stapel boeken, een volle rugzak in het bagagenet achter haar en ze

tekende iets in een schetsboek. Uiterlijk kon echter bedrieglijk zijn, wist Devine, die al vaker voor de gek was gehouden door mensen die zich voordeden als student.

Devine was twee keer naar de wc gelopen; één keer om de wc te gebruiken, maar de tweede keer puur om de boel te verkennen. Hij had ook wat te eten gehaald in de restauratie en dat meegenomen naar zijn stoel. Elke keer had hij, zodra hij was gaan zitten, naar zijn bagage gekeken die achter zijn stoel in het bagagerek stond.

De derde keer zag hij wat hij had verwacht.

Op zijn telefoon bekeek hij de bijzonderheden van zijn treinreis, zoals de exacte route en de voortgang, maar vooral het tijdpad. Het belangrijkste was de Simplontunnel, die ze even voorbij de Zwitserse stad Brig in zouden rijden. En als ze daar weer uit kwamen waren ze in Italië. In het artikel dat hij nu las stond dat de tunnel achttien kilometer lang was en dat het de trein acht minuten zou kosten om erdoorheen te rijden. De tunnel was geopend in 1906 en de beroemdste trein ter wereld was hiernaar vernoemd, de Simplon Orient Express. Devine had echter geen belangstelling voor de geschiedenis, maar concentreerde zich op de tunnel.

Hij stuurde een *high-priority message* naar een geïnteresseerde. Daarna keek hij op zijn horloge.

Hij had gezien dat Alpha en Bravo naar hem keken, op verschillende tijden, maar er niet op gereageerd. In Devines wereld werd de manier waarop ze naar hem keken een *target glance* genoemd. Charlie, die een Real Madrid-petje droeg, had geen enkele keer naar hem gekeken, maar elke keer als ze iets uit haar tas haalde, keek ze wel stiekem naar de beide mannen. Ze bewoog zich een beetje gespannen, een beetje als een robot. Ze deed te hard haar best om normaal over te komen, maar daardoor was ze dus zo gespan-

nen. Stress activeert het sympathisch zenuwstelsel, het vecht-of-vluchtsysteem van het lichaam, dat de huidige mens te danken heeft aan zijn voorouders die in holen woonden. Angst doet iets met de fysiologie van het lichaam. Je geest kan ongelofelijke trucjes met je uithalen. Terwijl stresssignalen je proberen te redden, kunnen ze je letterlijk doden door een hartaanval te veroorzaken of door het je onmogelijk te maken jezelf te redden. Of, in zijn geval, door een plan om iemand te doden onmogelijk te maken en het geplande doelwit de kans te geven te ontsnappen.

Devine analyseerde de situatie exact zoals hem was geleerd, elke mogelijkheid, elk zwak punt. De mannen hadden hun overjas niet uitgetrokken, al was de temperatuur in de trein heel aangenaam en had Devine zijn parka zelfs uitgetrokken omdat hij het warm had gekregen.

Vooraf het feit dat ze hun handen in hun zakken hielden, wees duidelijk op slechte bedoelingen, want handen zijn noodzakelijk voor het gebruik van een primair wapen, meestal een vuurwapen. Ze hadden niet één, maar twee keer met een target glance naar Devine gekeken en voor zover hij wist hun stoel geen enkele keer verlaten. Ook stonden er geen voedsel- of drinkverpakkingen op hun tafeltjes. Volgens Devine was dat alles bij elkaar opgeteld de regel van drie: als er drie gedrag patronen afwijken van het normale moet je een plan bedenken als je op eigen kracht wilt kunnen weglopen.

Ik heb hier met ten minste vier alarmsignalen te maken, doordat ze aan mijn tas hebben gezeten, en dus moet ik goed oppassen.

Devine keek opnieuw op zijn horloge en daarna naar zijn tas. Toen hij terugkwam van de restauratie had hij gezien dat de rits drie tandjes verder was dichtgetrokken dan hij

had gedaan en, met precies de juiste lichtinval, had hij de kronkels gezien van een duimafdruk op de sluiters. Een duimafdruk die zeker weten niet van hem was. In zijn tas zaten alleen kleren en een toilettas; anders had hij de tas natuurlijk niet onbewaakt laten staan. Hij kon zichzelf nu wel slaan omdat hij deze keer geen vuurwapen had meegenomen, hoewel dat om verschillende redenen niet zou zijn gelukt.

Bij grensstation Domodossola kwam een team van de Zwitserse Garde de trein in voor de douanecontrole. Ze vroegen Devine of hij iets aan te geven had en hoeveel constant geld hij bij zich had, en hij moest zijn paspoort laten zien. Hij keek aandachtig maar onopvallend naar de drie andere passagiers toen hun hetzelfde werd gevraagd. De paspoorten van de beide mannen kon hij niet zien, maar het paspoort van de vrouw leek een post-Brexit-paspoort van het Verenigd Koninkrijk in de kleuren blauw en goud – de kleuren die al sinds 1921 op Britse paspoorten stonden.

Later, toen de trein langzamer ging rijden, keek hij naar buiten. Ze reden de stad Brig in. In de eerste klas stapte er niemand in en stapte er niemand uit, alleen het team van de Zwitserse Garde. Devine overwoog heel even om ook uit te stappen of hun te vertellen waarom hij de andere passagiers wantrouwde, maar hij had nu een plan en wilde zich daaraan houden. Bovendien vertrouwde hij op dit moment niemand, zelfs geen Zwitserse gardisten. De tegenstanders met wie hij nu te maken had, hadden de middelen om zo ongeveer alles en iedereen te kopen. En deze tegenstanders waren echt van plan Devine iets aan te doen.

Devine, die voor de Verenigde Staten werkte, had meegewerkt met het vrijdelen van een agressieve poging van een paar machtige spelers om mondiale onrust te veroorza-

ken met als enige doel het maken van winst en als leuk extraatje het omverwerpen van verschillende regeringen die vijandig stonden tegenover de spelers achter de schermen. Het zag ernaar uit dat deze ellende gewoon zou doorgaan zolang er mensen waren die aasden op geld en macht.

Ooit slagen ze er misschien wel in om de wereld over te nemen.

De trein verliet het station. De twee conducteurs kwamen de coupé in, maar toen ze geen nieuwe passagiers zagen of andere zaken die hun aandacht vereisten – behalve dat Devine een van hen het afval van zijn maaltijd gaf – verlieten ze de coupé aan de andere kant om te doen wat conducteurs dan ook deden nadat ze klaar waren met hun werk.

De snelheid van de trein werd getoond op het digitale scherm op de tussenmuur voorin. Devine zag de snelheid oplopen naar honderdtachtig kilometer per uur, tot die weer afnam. Hij berekende de snelheid in mijlen per uur om te weten hoe laat de trein de Simplontunnel in zou rijden.

Twaalf mijl is negentien kilometer. Als de trein die afstand in acht minuten aflegt, betekent dit een constante snelheid van... juist.

Hij keek weer naar het scherm. Honderdzesentwintig kilometer... honderddrieënvijftig... honderdtweeëntwintig...

Devine trok zijn parka aan en stond op toen de trein de tunnel in reed, waardoor ze op de binnenverlichting van de trein na in duisternis werden gedompeld. Hij liep door het middenpad naar het toilet in de tussenhal. Toen hij langs de vrouw liep keek hij naar de houtskooltekening waar ze aan werkte.

Oké, dat is logisch. En het is prettig om in elk geval gedeeltelijke bevestiging te krijgen.

Maar het echte bewijs komt nog en zal onmiskenbaar zijn.

Devine begon met de *combat breath*: vier tellen inade-

men, vier tellen adem inhouden, vier tellen uitademen en vier tellen zonder adem vasthouden. Herhalen.

Dit voorkwam dat zijn sympathisch zenuwstelsel in actie kwam, zijn perifeer gezichtsvermogen werd uitgeschakeld, zijn fijne motoriek in duigen viel en hem veranderde in een groot dom beest dat gewoon wachtte tot hij werd gedood. Ooit zou hij net als ieder ander sterven, maar het zou nooit op dié manier gebeuren.

Hij liep langs Alpha en Bravo, maar geen van beide mannen keek naar hem. De automatische deuren gleden met een hydraulische zucht open en Devine liep de hal in. De wc was rechts, net buiten het zicht van de passagiers.

Even later ging de wc-deur open en weer dicht.

De grote mannen stonden op alsof ze met een touw aan elkaar vastzaten en liepen achter Devine aan.

Ze haalden een machinegeweer van Duitse makelij uit hun jaszak, schroefden een geluiddemper op de loop en liepen naar de hal. In de wc hoorden ze stromend water en iemand die praatte. Ze richtten en schoten door de dunne wc-deur. De geluiden van de schoten werden overstemd door het hardere geluid van de trein die door de tunnel reed. Dat was precies de reden waarom ze hadden gewacht om te doen wat ze zojuist hadden gedaan. Ze schoten strakke salvo's: van hoog naar laag en daartussenin, gevolgd door kruiselingse patronen, zodat iemand in de kleine wc geen enkele kans had het te overleven. Door de in totaal zestig schoten was de dood van het doelwit gegarandeerd.

Terwijl Bravo hem dekte, duwde Alpha de vernielde deur open, gewoon voor de zekerheid. Omdat hun moordcontract dat vereiste, net als een iPhone-foto van het lijk voor hun opdrachtgever.

Maar... hij zag alleen een lege wc, stromend water uit de kraan van het fonteintje en een telefoon rechtop tegen de

wand op de vloer naast de wc-pot, waarop een podcast werd afgespeeld.

Op dat moment zwaaide de deur van de voorraadkast tegenover de wc open en klapte tegen Bravo's rechterslaap.

Nu was Devine, die had gewacht tot ze hun wapens hadden leeggeschoten, de aanvaller. Hij was van plan deze positie te behouden en dat kon alleen als hij dwars door de mannen heen ging.

Devine begon de aanval door zijn duimen in Bravo's oogballen te drukken, waardoor de man werd verblind. Daarna vormde Devine een V met zijn hand, met de duim aan de ene en de vier vingers aan de andere kant, en ramde het stevige stuk vlees daartussenin tegen Bravo's keel, waardoor diens luchtpijp dichtklapte. Dit werd gevolgd door een dubbele vernietigende uithaal met de elleboog tegen de rechterkant van Bravo's nekwervels, waardoor twee wervels braken en zijn hersens werden afgesneden van de rest van zijn lichaam. Bravo viel op de grond, buiten gevecht gesteld, en dood. Devines onophoudelijke soepele bewegingen hadden in totaal vier seconden geduurd.

Daarna zette Devine de stomverbaasde Alpha en zijn machinepistool klem tegen de deurkruk van de wc op het moment dat de man er een nieuw magazijn in wilde stoppen. Hij dwong Alpha het wapen te laten vallen door diens hand naar beneden te wrikken en daarna opzij te draaien, veel verder dan fysiek mogelijk was, zodat het kraakbeen brak. Alpha had zijn wapen natuurlijk al veel eerder moeten herladen en op Devine moeten schieten, maar hij ademde moeizaam en er stroomden adrenaline en cortisol door zijn bloedbaan, waardoor hij zijn lichaam niet meer goed kon sturen. Zijn pupillen veranderden in een fractie van een seconde van twee naar negen millimeter en zijn perifeer gezichtsvermogen was compleet verstoord. Devine wist al dat

hij dit gevecht ging winnen, doordat dit allemaal niet met hem gebeurde. Zijn cognitieve vaardigheden, en dus ook zijn gevechtsvaardigheden, functioneerden uitstekend.

Alpha haalde onbeholpen uit naar Devine en schampte met zijn vuist Devines kaak. De uithaal was niet hard genoeg om echte schade te veroorzaken, maar doordat hij zo in paniek was, verloor hij zijn evenwicht. Alpha viel op zijn knieën na twee keiharde elleboogstompen in de onbeschermde rechternier. Devine pakte hem bij de kraag en ramde Alpha's hoofd niet één, maar twee keer tegen de wand van de trein. Misschien begreep de wanhopige man dat hij op het punt stond te worden gedood. Hij trok een mes, draaide zich om en zwaaide ermee naar Devines arm. Maar zijn hand trilde en dus was zijn aanval niet erg secuur en beschadigde hij vooral Devines parka.

Oké, tijd om dit af te maken. En Alpha.

Devine brak Alpha's greep op het mes, zodat het kletterend op de vloer viel. Daarna gaf hij zo'n harde klap tegen Alpha's rechteroor dat het trommelvlies barstte. De man verstijfde, waardoor hij zijn gezicht zo ongeveer aanbood aan Devine, die met de palm van zijn hand tegen Alpha's neus ramde, één keer, en daarna nog een keer met zijn half geopende hand en met alle kinetische energie van zijn gespierde arm, schouder en brede rug, terwijl hij zijn heup naar voren bracht. Deze gestroomlijnde aanval zorgde voor zoveel draaiing dat de scherpe botjes en het broze kraakbeen van Alpha's neus in zijn zachte hersenweefsel verdwenen. Hij viel voorover op de grond. Devine bukte zich en brak om helemaal zeker van zijn zaak te zijn Alpha's nek, precies zoals het Amerikaanse leger hem had geleerd.

Devine sleepte de dode mannen en hun wapens naar de wc, draaide de kraan dicht, pakte zijn telefoon en sloot de deur, die vol kogelgaten zat.

Vechten draait niet alleen om kennis van bepaalde gevechtstechnieken, hoewel dat belangrijk is, maar vooral om een ontwikkelde gemoedstoestand. Zonder de juiste instelling betekenen goede gevechtsvaardigheden helemaal niets, doordat je dan gewoon te laf bent om ze toe te passen. Zelfverdediging staat gelijk aan verlies, want daardoor laat je het initiatief aan de ander over, wacht je af en word je slachtoffer. Je verdedigt niet, je valt aan. Je voorkomt niet dat iemand anders jou verwondt of doodt. Jij verwondt of doodt. De ánder.

Devine wreef over zijn geschampte kaak en raakte de plek van de snee in zijn arm even aan, maar wist instinctief dat het geen ernstige wond was. Hij liep de coupé weer in.

Charlie keek hem met grote ogen aan en riep: ‘Wat wás dat? Wat was dat voor lawaai?’

Juist. Het moment van de waarheid.

Terwijl hij naar haar toe liep, keek hij even naar het raam waarin de coupé werd weerspiegeld doordat ze nog steeds in de Simplontunnel reden. Het zou nog minstens een paar minuten duren voordat ze de tunnel uit kwamen.

Hij zag wat hij moest zien.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Twee mannen. Enorme zoi in de wc. Wordt nog een hele toer om die schoon te maken.’

‘Lieve help. Kan ik misschien iets doen?’

Haar nekspieren waren nu wel ontspannen, zag hij, haar pupillen normaal en haar ademhaling onveranderd. Ze was ietsje beter dan de dode mannen in de wc.

Devine bleef naast haar staan, keek naar de tekening en zei: ‘Ja, je zou kunnen uitleggen waarom je hier al twee uur zit te tekenen en nog helemaal niets hebt toegevoegd.’

Ze stond half op en bracht het lange mes dat op haar schoot had gelegen omhoog, maar Devine had het wapen

al in de weerspiegeling van het raam gezien. Hij verspilde geen seconde aan een verdedigend blok, maar gaf haar een kaakstomp, tilde haar veel kleinere lichaam op en ramde haar tegen de wand. Door de keiharde stomp en de klap tegen de wand zakte ze bewusteloos in elkaar. Devine vroeg zich even af of hij haar zou doden. Maar ze was jong en kreeg misschien wel spijt van haar criminele acties. Hij pakte het mes, trok haar petje naar beneden, drapeerde haar om haar smalle schouders en zette haar in haar stoel, rechtop, zodat het leek alsof ze zat te slapen.

Hij pakte zijn tas, liep door de restauratie naar de tweedeklas coupés en stopte haar mes in de laatste coupé in een afvalbak.

De trein verliet de tunnel, ging langzamer rijden en stopte in Stresa, het laatste station voor Milaan. Daar stapte Devine uit.

Dankzij het berichtje dat hij eerder had verstuurd werd hij opgepikt door een zwarte auto die hem naar Milaan zou brengen. Daar zou hij het vliegtuig nemen terug naar de Verenigde Staten, waar ongetwijfeld een nieuwe missie op hem wachtte.

Hij keek nog even achterom naar de trein en vroeg zich af of hij een fout had gemaakt door de vrouw in leven te laten.

Het antwoord op die vraag zou niet lang op zich laten wachten.

2

Emerson Campbell zat in een goedkoop kantoor in een winkelcentrum in Arlington, Virginia. Hij was niet blij.

Campbell was een gepensioneerde tweesterrengeneraal en net als Travis Devine een *scrolled and tabbed* Ranger: hij had de Ranger School afgerond en was vervolgens opgenomen in het Seventy-Fifth Ranger Regiment, het meest prestigieuze en veeleisendste *special ops*-onderdeel van het leger. Zijn kortgeschoren donkergrijze haar, verweerde gezicht en grimmige blik wezen op een leven vol discipline en professionalisme, maar ook – en dat was misschien het veelzeggendst – op alle shit die hij had gezien toen hij voor zijn land vocht tijdens verschillende oorlogen en gedurende geheime operaties waar de gewone burger nooit iets van te weten zou komen.

Devine zat aan de andere kant van het bureau en keek naar de man die hem, maanden geleden alweer, had gerekruteerd voor het Office of Special Projects onder de reusachtige bureaucratische paraplu van Homeland Security, de binnenlandse veiligheidsdienst.

Speciale projecten. Dat klinkt alsof we kantoor- en dansfeesten organiseren.

‘Het is een ramp, Devine. Zowel de Italiaanse als de Zwitserse regering heeft een officiële klacht ingediend. Twee dode mannen in een kapotgeschoten toilet in een sneltrein tussen hun landen. Geen goede zaak.’

‘Een betere situatie dan één dode man, als ik dat geweest zou zijn. Is al bekend wie het waren?’

Campbell haalde zijn schouders op. ‘Gorilla’s uit Kazachstan, niet meer en niet minder. Hebben minstens twintig mensen vermoord. Betaald via telegrafische overboeking na bewijs van de moord; geen traceerbaar contact met de opdrachtgevers. We kunnen hier onmogelijk induiken en dat is dus het probleem.’

‘Blij dat ik hun eenentwintigste niet was. En de vrouw?’

‘Er is geen vrouw gevonden,’ zei Campbell. ‘Ze is vast bijgekomen en daarna verdwenen.’

‘Bewakingscamera’s?’

‘Zijn we mee bezig, maar de Italianen en Zwitsers werken nu even niet goed mee.’

Devine schudde zijn hoofd.

Ik wist dat ik haar had moeten doden. Maar ze was bewusteloos en vormde geen bedreiging voor me.

Campbell keek hem onderzoekend aan. ‘Ik weet dat het een lastige beslissing was, Devine. Geen idee wat ik had gedaan.’

‘Nou ja, ik heb u een signalement gegeven. Misschien kunnen uw mensen haar opsporen.’

‘Laten we nu je nieuwe missie maar bespreken.’

‘Krijg ik niet eens een paar dagen vrij?’ zei Devine en dat was half gemeend.

‘Je rust maar als je dood bent.’

‘Ja, dat zeiden ze in het leger ook al.’

Campbell zei: ‘Ik heb je de briefing gemaild. Download de bijlage.’

Devine opende de bijlage van de e-mail op zijn telefoon. Het was een foto van een leuke en zo te zien intelligente vrouw van achter in de dertig, met een gladde lichte huid, blond haar en diepliggende ogen met een verwarrend intense blik.

Campbell zei: ‘Dat is Jennifer Silkwel. Ooit van de Silkwells gehoord?’

‘Nee, maar ik weet zeker dat u me alles over hen gaat vertellen.’

‘Curtis Silkwel was de senior senator van Maine. Zijn betovergrootvader heeft een vermogen verdiend met scheppen, visserij, vastgoed en landbouw, maar die rijkdom is bijna allemaal verdwenen. Ze hebben het oude landhuis in Maine nog, maar dat is zo ongeveer alles.’

‘Hij wás senator?’

‘Hij nam ontslag tijdens zijn derde termijn. Alzheimer, en het wordt snel erger. Hij werd behandeld in het Walter Reed toen duidelijk werd dat er niets aan kon worden gedaan. Hij verblijft nu in een privékliniek in Virginia en wacht daar op het einde.’

‘Werd hij in het Walter Reed behandeld omdat hij senator was?’

‘Nee, omdat hij een militair is geweest. Hij nam ontslag bij de us Marines als brigadegeneraal – één ster – en ging de politiek in, waarna hij trouwde en kinderen kreeg.’ Campbell keek Devine aandachtig aan. ‘Curt is een van mijn beste vrienden, weet je. We hebben samen in Vietnam gevochten en hij heeft mijn leven twee keer gered.’

‘Oké.’

‘Dit is dus persoonlijk voor me, Devine.’

‘Ja, meneer.’

‘Meteen nadat hij de laatste keer herkozen was, is zijn vrouw Clare van hem gescheiden. Eerlijk gezegd denk ik dat ze kon zien wat er stond te gebeuren en besloot ze hem te verlaten. Hoezo “in ziekte en gezondheid”?’

‘Waar is ze nu?’

‘Alweer hertrouwd met een rijke vent in D.C. die zelfs nog te min is om Curts legerlaarzen te poetsen.’

‘Goed, en de zaak?’ Devine wilde dat Campbell het persoonlijke deel afsloot en hem informatie gaf over zijn nieuwe missie.

‘Ga naar pagina vijf van je briefing. Jennifer is de oudste dochter van Curtis en Clare. Ze werkte voor de CIA, meestal in het veld, hoewel ze ooit als liaison voor de Central Intelligence Agency in het Witte Huis heeft gewerkt. Maakte snel promotie en had ongelofelijk veel talent. Ze zullen haar enorm missen.’

Devine scande pagina vijf. ‘Wat is haar overkomen?’

‘Ze is vermoord, vier dagen geleden,’ zei Campbell. Hij voegde er een beetje schor aan toe: ‘In Maine, toen ze haar geboortestad bezocht.’

Devine keek op.

Campbells gezicht was rood en zijn onderlip trilde. ‘Ik heb haar vastgehouden toen ze nog een baby was. Ik was verdomme haar peetvader!’ Hij veegde zijn tranen weg, beheerste zich en zei: ‘Curt is vrij laat aan een gezin begonnen en was bijna veertig toen Jenny werd geboren. Clare is veel jonger en studeerde nog toen ze trouwden.’

‘Zijn er aanwijzingen wie de dader is?’

‘Voor zover we weten niet.’

‘Waarom willen wij hierbij worden betrokken?’

‘Jenny Silkwell was heel belangrijk voor dit land en kende veel van onze waardevolste nationale geheimen. We moesten te weten komen of haar dood daar iets mee te maken had, maar ook of iemand erin is geslaagd om informatie te verkrijgen die onze belangen kan schaden. Haar privé-laptop lag nog thuis, net als haar werktelefoon. Maar haar CIA-laptop is niet gevonden, niet in haar kantoor en niet bij haar thuis. Dat geldt ook voor haar privételefoon. De geolocator op beide apparaten was uitgeschakeld. Dat is eigenlijk altijd zo bij mensen als Jenny, tenzij ze ergens zijn waar

het gezien de opdracht of de logistiek noodzakelijk is dat die ingeschakeld blijft. De meeste data zitten tegenwoordig in de cloud, maar het is mogelijk dat er toch gevoelige informatie op de harde schijf van haar laptop of op haar telefoon stond. En we willen niet dat iemand haar apparaten gebruikt om in onze clouds te komen.'

'Ik moet dus naar de plaats in Maine waar ze is vermoord?'

'Ja, naar Putnam, maar niet meteen. Ik wil dat je eerst naar D.C. gaat om met Clare te praten, want misschien weet zij iets nuttigs. Daarna ga je naar Maine. De details van de moord op Jenny staan in je briefing, op pagina zes tot en met tien.'

Devine las de informatie snel maar grondig door, zoals het leger hem had geleerd. In een gevechtssituatie werkt de tijd niet in je voordeel, maar je wilt ook niets missen dat later rampzalig blijkt te zijn.

'Heeft de schutter de huls niet meegenomen?'

'Nee. De mantel was trouwens van polymeer, niet van koper.'

Devine vroeg verbaasd: 'Een mantel van polymeer?'

'Ja. In de kamer zet polymeer uit en krimpt meteen weer. Koper zet alleen uit, zoals je weet. Doordat het polymeer de hitte uit de kamer isoleert, heeft het wapen minder te lijden.'

'En minder hitte en frictie verkorten de vuursnelheid,' zei Devine, waarmee hij verwees naar de korte vertragingstijd die deze factoren veroorzaakten.

'Het leger stapt maar langzaam af van koper. Verdomme, zelfs al vóór de Spaans-Amerikaanse Oorlog van 1898 gebruikten ze koper, het wordt dus verdomme weleens tijd! De Marines testen polymeermantels voor hun .50 M2-machinegeweer. De Britten doen dat ook, voor hun 5,56 mm-patronen.'

‘Dat is ook goed. Koper voegt erg veel gewicht toe aan je uitrusting.’

‘Daarom maken ze die overstap ook. Door de smartphones, handheld computers en meer wapentuig en kijkers heeft iedere soldaat inmiddels een uitrusting van zo’n vijftig kilo. De overstap van koper naar polymeer is een goedkope manier om gewicht te verminderen. Een doos munitie zoals de Marines gebruiken, met achtenveertig patronen van .50 polymeer, weegt ongeveer driehonderdvijftig kilo minder dan koper. Doordat het plastic recyclebaar is, is het zelfs mogelijk om de reserveonderdelen 3D te printen.’

Terwijl Campbell dit allemaal vertelde was Devine blijven lezen. Hij keek op en zei: ‘Het was een Norma Magnum .300-patroon.’

‘Ja.’

‘Uit het bodemstempel blijkt dat het een patroon was van het Amerikaanse leger.’

‘Snipers van het leger en special ops-agenten gebruiken de Norma in het Barrett MK22-geweer.’

Devine knikte. ‘Na mijn vertrek uit het leger zijn ze overstapt op de 6.5 Creedmoor-patroon. Maar gebruikt het leger nu al polymeermantels voor de .300 Norma?’

‘Nee, Devine. Op verschillende legerbases verspreid door het land worden testen gedaan met de .300 Norma en andere munitie met een polymeermantel, maar officieel worden ze niet gebruikt. Je weet hoe dat gaat. Het leger moet eerst een enorme hoeveelheid daarvan tijdens elke mogelijke oorlog verbruiken voordat er zelfs maar een kans is dat die wordt goedgekeurd voor massaproductie.’

‘Wie is de fabrikant?’

‘Warwick Arsenal, een klein bedrijf in Georgia.’

‘De vraag is dus: hoe belandt een .300 Norma-polymeer-

patroon in de testfase, geproduceerd door een bedrijf in Georgia, op een plaats delict in Maine?’

Campbell zei: ‘We hebben contact gehad met de mensen in Warwick. Zij hebben hun voorraad geteld en opnieuw geteld, maar er ontbreekt niets. Maar weet je, dat zegt me nu helemaal niets, want ze hebben honderdduizenden van deze patronen verstuurd naar legerbases verspreid over het land, en honderden personeelsleden zijn betrokken geweest bij het testen. Het is onmogelijk om elke patroon te verantwoorden. Dat is de spreekwoordelijke naald in een hooiberg.’

‘Iemand heeft die polymeerpatroon dus gewoon in zijn zak kunnen stoppen en aan iemand anders kunnen geven, waarna die van de een aan de ander wordt doorgegeven en uiteindelijk wordt gebruikt om Jenny Silkwel te doden. Was het van belang dat ze juist met die kogel werd gedood? Was ze betrokken bij de ontwikkeling ervan?’

‘Nee. En ik weet echt niet of het gebruik van die specifieke patroon van belang is of niet. Het is jouw taak om dat uit te zoeken tijdens je onderzoek. O ja, de plaatselijke politie onderzoekt deze zaak ook. Dus zul je met hen moeten samenwerken.’

‘Waarom zouden zij met mij willen samenwerken?’

Campbell haalde iets uit zijn bureaulade wat op een zwartleren portefeuille leek en schoof dat naar Devine toe. ‘Daarom.’

Devine opende het en het bleek een *cred pack* met glimmende badge te zijn. Hij bekeek alles aandachtig en keek verbaasd op. ‘Ik ben speciaal onderzoeker van Homeland Security? Echt?’

‘Je dekmantel is bijzonder solide.’

‘Alleen ben ik toevallig niet opgeleid als onderzoeker.’

Campbell keek Devine aan met de vernietigende blik van

een drilsergeant. ‘Doe jezelf niet tekort. Je hebt in het Midden-Oosten onderzoeken uitgevoerd naast je militaire taken. En in New York heb je verdomd goed spionagewerk geleverd voor de zaak-Brad Cowl. En je hebt fantastisch werk geleverd met de andere opdrachten die ik je heb gegeven. Goed, jij moet dus uitzoeken wie Jenny heeft vermoord en waarom. En vaststellen of onze nationale veiligheidsbelangen op welke wijze dan ook zijn geschaad. En zorgen dat je haar laptop en telefoon vindt.’

‘Dat klinkt als een eitje,’ zei Devine droog.

‘Ga de uitdaging aan, soldaat,’ zei Campbell.

‘Waarom heeft de FBI hier geen team op gezet? De CIA zet altijd alles op alles als een van zijn mensen is vermoord. Net als de FBI trouwens.’

‘De CIA heeft geen jurisdictie binnen de Verenigde Staten en als we er een team FBI-agenten op zetten, krijgt de pers er lucht van. Dan maken ze dat bekend, met als gevolg dat onze vijanden zullen denken dat wij zwak zijn en zij dus heel sterk. De reden dat Jenny Silkwell is vermoord heeft misschien helemaal niets te maken met haar positie bij de CIA. Als dat zo is, willen we ongemerkt opereren, als dat mogelijk is tenminste. Dus, Devine, jij bent nu het “leger”’

‘En als mijn bijzonder solide dekmantel in rook opgaat?’

‘Dan hebben wij nog nooit van je gehoord.’